

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bezgin Bekir 20 YAŞINDA

www.cizgidiyari.com

“Yaşasın hamak”
“Yaşasın siesta”
“Yaşasın 4 saatlik
çalışma hakkı”

Yaşasın; Bezgin Bekir 20 yaşında

► Kutlu ESENDEMİR

Bezgin Bekir... Tembelliğin, miskinliğin, yavaşlığın timsali. "Gelmiş, görmüş ve bezmiş" çizgi kahraman. 1985'te doğduğu Limon Dergisi'nde başlayan yolculuğu, LeMan Dergisi'nde devam ediyor ve bu derin yolculuğa, iki tane kocaman on yıl sığmış. Oturduğu koltuğun bir ucundan, diğer ucuna geçişi tam 20 yıl sürmüş. Evet, Türkiye'nin yaşayan en eski çizgi karakterlerinden Bezgin Bekir'in 20. doğumgünü. O artık tam 20 yaşında.

Bezgin Bekir'in yaratıcısı ise LeMan'ın kurucularından Tuncay Akgün. Akgün'ün Bezgin Bekir'den de eski arkadaşı, karikatürist Mehmet Çağçağ "bu çağın tipi" diye nitelediği çizgi kahraman için, yaşadığımız çağın hızına vurgu yapıyor ve "Bence bizlerin, bu hız için, 'iyi de bu hızdan bana ne?' diye sorması, kendi zamanını, yaşam kalitesini sorgulaması ve Bezgin Bekir gibi yeniden kurgulaması gerekiyor... Bezgin bence artık yaşam gurusu gibi ortaya çıkıp, yeni moda deyimle bizlere 'life coach'luğu yapsın" önerisinde bulunuyor.

İnsanların kendilerini nitelerken, "Ben tam bir Bezgin Bekir'im" diyecek kadar sıcak, eş, dost,

akrabanın "tembelliğine" atıfta bulunmak için, "Sen de tam bir Bezgin Bekir'sin" denecek kadar içselleşmiş, gazete başlıklarına sirayet etmiş, binlerce hayranı, onbinlerce minderi olan Bezgin Bekir'in babası Tuncay Akgün, 20. seneyi devriyesi münasebetiyle Haftalık'a konuştu:

-Bezgin Bekir, 20 yıllık çizgi sürecinde nasıl bir evrim yaşadı?

Bir koltukta başlayan hayatı, yine bir koltukta sürüyor. Bir macerasında yatağından kalkıp, sürünerek kanepeye ulaşır ve orada uzanır. Uzanıldığı yerden, "İnsan dediğin kuş misali, bir ordaa, bir burdaa" der. Bekir, 20 yıldır kuş misali, bir o koltukta, bir bu yastıkta...

-Çizgi kahramanlar, hangi zaman diliminde yaşıyor?

Onlar, çizildikleri karelerde, kendi zaman boyutlarında yaşıyorlar. Arka planda gerçeklik ne kadar hissedilse de, okura zamansızlığı hissettirebildiği oranda başarılı olurlar.

-Peki okur Bezgin Bekir'de ne buldu?

Okur, 20 yıl boyunca Bezgin Bekir'i izlerken Türkiye'de ve dünyada yaşananlardan, dönüşümlerden, sosyal, politik, psikolojik izler bula-

caktır. Ancak okurun asıl tatmini, Bekir'in koltuğunda sabitlenen zamansızlık duygusundan bulduğunu düşünüyor.

-Gittikçe bir sadeleşme de yaşadı.

Evet. Galiba. Gittikçe sadeleştiğini söyleyebiliriz. Şöyle bir sadeleşmeden söz ediyorum: Bekir artık bir yastık, bir kedi, bir divandan, yarım kapalı gözlerinden oluşan bir resme dönüştü. Ve bu resimle hafızalarda olduğunu düşünüyorum. Bezgin Bekir'in verdiği duyguyu bir resme indirgemeyi, uğraştıktan sonra kendim için aşama kabul ediyorum.

-İlk çizdiğiniz yıllarda, Bezgin Bekir daha mı sosyaldi?

Çizgi kahramanların çoğu zaman en büyük destekçileri, bizim yan tip dediğimiz ikinci, üçüncü karakterlerdir. Bunlar asıl kahramana göre biraz gölgede kalan, duruma göre birinci role çıkan kankalar vesaire olabilir. Hatta bu yan tipler bazen asıl karakterin üzerine çıkıp, yollarına tek başlarına devam ederler. Bezgin Bekir de böyle çok sabit bir tip olduğundan, çevresindeki aksiyonlardan besleniyordu. Arkadaşları, kim oldukları çok altı çizilmez, ertesi macerada göremeyiz, gelir, giderler ama hiç yan tip olmadılar.

-Eşi Şükran ve oğlu Mazhar, güçlü karakterler

Ama onlar daha çok, durum gereği varolurlar. Belki de Bekir'in asıl yan tipleri kedisi ve yastığıdır. Onların da bir ismi ve çok tanıdık çerçeveli çizimleri yoktur ama varlıklarını diğer saydıklarımızdan daha çok hissederiz.

-Fransızların efsanevi dergisi Charlie Hebdo'dan Wolinski ve editörleri Philippe Val konduğunuz olmuştu. Onlar kahramanınızı nasıl algıladı?

Bezgin üzerinde çok konuşmadık ama onu yorgun bir karakter olarak algıladılar; yorgun ve tembel... Çünkü aslında tembellik uyumsuz ve haşan birşey ve bu, duygu olarak komik malzeme veriyor. Dünyada böyle karakterler var; Hasbi Tembeler var, Garfield var... Bekir öyle bir tembel değil.

-Ya o nasıl biri?

Tembellikte neşe arayan birisi o. Ama Bezgin daha felsefi yaklaşıyor. İlk çağlardan bu yana yavaşlıkla hızın karşı karşıya geldiği paradoksal bir durum var. Hatta bizde de vardır, yavaşla hızın yanı sıra. Yavaşlık ya da hız, aynı zamanda insanlığın temel, evrensel problemlerinden biri. Yavaşlık aslında tembellikten farklı birşey. Bir tercih olarak yaşar bunu.

-Bezgin'de yavaşlık, yaşamı algılayış biçimi denebilir mi?

Eh, öyle olmalı. Zamanı yavaşlatmak, becerbiliyorsan da anda kalmak. Bizde yani Do-

ğu'ya ait bir kavram olarak, "halde olmak" diye, "hale girmek" diye bir durum var. Sufiliğe ve Doğu öğretilerine baktığımızda bunu görürüz. Serüvenciler Batı'dan çıkar. Giderler ve keşfederler. Doğu'da bu mesele daha derindir ve aslında farklıdır. Olduğun yerden ağaç olursun, bulut olursun, nehir olur, deniz olursun. Şimdi bu Doğu-Batı meselesine girmek istemiyorum. Algı farklılığını açıklamak için bunlardan söz ettim.

-Yavaşlığın sınırı nedir?

Osmanlılar döneminde hızlılarla yavaşları yarıştırmışlar. Hız ve yavaşlık, insanlık tarihinde çok eski bir mesele. Şimdi hızı da zorlayarak, mesela adrenalin sporlarında an yakalanmaya çalışılır. Bezgin Bekir de bunu, yavaşlığın sınırlarını zorlayarak, son noktalarında, uç noktalarında yakalamaya çalışıyor.

-Birara onu öldürdünüz ve bu okurlarınız tarafından çok sorgulandı.

Aslında çizgi kahramanlar, dizi tipleri gibi rol icabı ölmezler. Zamanı geldiğinde ortadan çekilirler. Bekir çizgide öldü. Birkaç ay onu mezarlıkta çizdim. Gömülürken, arkasından anılar, konuşanlar. Bunu yapmak bana ilginç geldi. Yavaşlığın son merhalesini göstermek istedim. Bir de biliyorsunuz; "Ölüm var."

-Kendi çevrenizde ona benzeyen kişiler var mı?

Var tabii En uç arkadaşım; adam randevusuna bir hafta geç gider. Mesela uçak pazartesi günü 2'de inecek, önemli de bir misafiri geliyor. Ertesi hafta Salı günü o uçağı karşılamaya, misafiri havaalanından almaya giden arkadaşım var. Ya da işte düğüne bir ay geç gider. Böyle insanlar var yani. Tabii ben bu insanlarla, Bekir'i çizmeye başladıktan çok yıllar sonra tanıştım.

-Bezgin Bekir'in bu kadar çok sevilmesini neye bağlıyorsunuz?

Bir sürü şey yaptım, yüzlerce, binlerce karikatürler çizdim, dergiler çıkarttım ama en çok Bezgin Bekir'le anılıyorum. Yani insanlardan, okurlardan çok, duyuyorum. İşte, "Babam tam bir Bezgin Bekir... Biz onu öyle çağırıyoruz.", "Bana Bezgin Bekir diyorlar" ya da bizim sınıfta tam bir Bezgin Bekir bir arkadaşım var; tıpkısı. "Bezgin Bekir, benim çizdiğimin ötesinde en çok böyle yaşıyor. Yani insanların arasında, içinde yaşıyor. Bir gün çizmeyi bıraktığımda da yolunu bulacakmış, karşıma çıkacakmış geliyor. Yani kurtuluş yok. Buradan tuttuğunu, sevdiğini anlıyorum. Başka tipler de böyledir; pekçok "Gönül Adamı", "Timsah", "Kıllanan Adam"2, "Ökkeş" vardır hayatın içinde. İki yıl önce Nasrettin Hoca şenlikleri için Akşehir'e gitmiştik. İlçede kiminle iki çift laf etsek, Nasrettin Hoca'yla konuşur gibi oluyorduk. En son Hoca'nın türbesinde, oraları süpüren bir görevliyle muhabbet ettik. Hoca sanki türbesinden kalkmış, çöpçü kılığıyla bizle konuşuyordu. Yani bu duygu sadece bana ait değil. Benle beraber, orada olan herkes, onu Nasrettin Hoca gibi algılıyor. Mizah en çok yaşayarak nefes alıyor. Belki de ayırtıcı olan yanı bu.

-Ustanız Oğuz Aral'ın Bezgin Bekir'le ilgili değerlendirmesi olmuş muydu?

Bezgin Bekir'i beğendiğini biliyorum. İlk zamanlarda tipin tutacağını fark etmişti.

-Bezgin'i en çok nerede görmek istersiniz?

Türker uzay mekiği yaptığında, üzerinde Bezgin Bekir çizgi görmek isterim. Hatta Mars'ı fethederken. Ha ha ha...

-Nice bezgin 20 yıllara.

Sağolun.

Tuncay, meğerse çağın tipini yaratmış...

► MEHMET ÇAĞÇAĞ

(Daral Timsah ve Kozalak tipinin yaratıcısı- Leman Dergisi'nin kurucusu)

"Kaç yapıyo abi bu?" sorusunu soran, arabanın camına yapışıp kilometre kadranına bakmayı refleks davranış haline getirmiş bir başka millet var mıdır; bilmiyorum.

Resimde, matbaada, teknolojiye belki yılanın geç kalmışlığını kapatma arzusu, bilinçaltımızda hızı karşı konulamayan bir tutku yaratmış olabilir mi? Benim kafamı ister istemez kurcalıyor bu durum... Asfalt yolların kenar sırtlarında oturup, gelen geçen arabaları seyreden bir milletiz... Belki göçebelik kültüründe bir an evvel intikal etme isteği, dolayısıyla da vakit kaybına karşı bir öfke... Bütün bunlar bizi hızı karşı meftun yapmış olabilir mi?.. İçimizde yatan geç kalmışlık acısı, genlerimize işleyen bir acelecilik dürtüsüne dönüşmüş olamaz mı?

Artık bizim zamanımız... Aceleci bizler, bu zamana belki de en iyi uyumu gösterenler olacağız. Hızın son on yılda dünyaya egemen olduğunu farketmeyen yoktur. Kafa uğuldatan, gözleri yoran, alginın yetişemediği görsel işitsel bombardıman... Boş kalan uzumuz nerdeyse yok, hepsi çalışma yorgunu. Susmayan cep telefonları, cep mesaj yağmurları, araba radyoları, uydu

antenleri, metroda, yollarda, binalarda sürekli kıpırdayan bilgi ve reklam panoları. Wireles hatlarıyla cafedeyken bile internetteki insan... Bütün bunca varlık, insan hayatını kolaylamıyor, adeta içinden çıkamayaacağı, başedilmez bir hale doğru sürüklüyor..

Kaçırma, yetişememe korkuları, güvensizlik, huzursuzluk, uyku bozuklukları, artan kanser vakaları, stresin yarattığı kronikleşmiş duygu bozuklukları, depresyon, panik atak, migren, ülser ve daha yeni kimbilir ne hastalıklarla tanışılacak? Hormonal bozukluklar, vücut saati bozulan ve hastalıklara karşı direncini yitirmiş, mutsuz modern homo hastiyenz...

Sahip olup, belki mutlu olacağını sandığı, 260-300 kmh kadranlı arabalarında,

trafiğe takılıp bekleme stresi, mutluluğunu kursağında bırakabiliyor mesela... Ya da televizyon karşısında, ofis sandalyesinde, hareketsizlikten aldığı kilolarla, 150 cm üstüne çıkan bel kalınlığı, canını sıkabiliyor...

Bu hızın girdabına kapılan insan ve bu hızın girdabına karşı duran kapılamaya çalışan Bezgin Bekir... Sevgili dostum, arkadaşım, kardeşim, kendi bezgin Tuncay, meğerse çağın tipini yaratmış... İşte burada bence bizlerin, bu hız için, "İyi de bu hızdan bana ne?" diye sorması, kendi zamanını, yaşam kalitesini sorgulaması ve Bezgin Bekir gibi yeniden kurgulaması gerekiyor... Bezgin, bence artık yaşam gurusu gibi ortaya çıkıp, yeni moda deyimle bizlere "life coach" luğu yapsın...Ve herkese kendi yaşamını, zamanın girdabının çöplüğünden, gürültü, doymazlık, tüketim çılgınlığından tutup dışarıya çeksin... "Yaşasın hamak", "yaşasın siesta", "yaşasın 4 saatlik çalışma hakkı" gibi sloganlarla, topluca yatma etkinlikleri düzenlesin... Bu girdap nefeslerimizi şeytani reklam ve propagandanın janjanlı albenisiyle kuşatıp, bizi karşı konulamaz elma şekerleriyle kuytulara çekiyor.. Kurtar bizi Bezgin abi.. Geldin, gördün, bezdin... Elimizden tutmayarak bizi üzdün aabiiii!

O, esaslı bir duruştur

► AHMET YILMAZ

(Karikatürist- Kullanan Adam tipinin yaratıcısı)

LeMan Dergisi'nin lokomotif tiplerinden biri olan Bezgin Bekir tiplemesi, alt beyinlerin aşâğılık komplekslerine, üst beyinlerin ukalalıklarına karşı, gerçekten esaslı bir duruştur. Bu vaziyeti takdir etmek de, onun duruşunu ancak yanağında oluşan belli belirsiz sıcak bir gülümseme kadar bozabilir. 20 yıldır var, iyi ki de var.

Bana bir hamak verin, dünyayı yerinden oynatayım

► CAN BARSLAN: (Karikatürist- Hain Evlat Ökkeş'in yaratıcısı)

Biz karikatüristlerin yol arkadaşları vardır. '85 Yolculuktan bahsetmiyorum, meslek yaşamımızdan ve arkadaşlardan söz ediyorum. Henüz daha çok gençken ve birer çizer

adayı iken başlayan bu yolculuk, birçok dergi ve gazete sayfalarında sürer gider. Birbirimizle aylarca konuşsak ve görüşsek bile sayfalarda yanyana geliriz, çizgilere bakarız ve o çizgilerden o arkadaşımızın nasıl olduğunu, o dönem neler yaşadığını, hissettiğini az çok anlarız. Bu yolculukta hep yanımızda olan başkaları da vardır. Et ve kemikleri olmayan ama ruhları olan başkaları. Çizgi karakterler. Bazen onlardan sıkılırız, esiri olduğumuzu hissederiz, kimi zaman yok ediveririz, sonra belki tekrar diriltir hasret gideririz ama hep çok severiz. Onlar bizim yaşayamadığımız maceraları yaşarlar, yapamadığımız her şeyi onlara yaptırırız, hem bizi temsil ederler ama aynı zamanda da bizden çok daha renkli ve heyecanlı yaşarlar. Bezgin Bekir, hiç tartışılmaz biçimde Türk karikatür tarihinin en sivri, en kendine özgü, en oturaklı -minderli- ve aynı zamanda da en dingin çizgi karakterlerinden birisidir. Hiç kıpırdamaz, bir şey yapmaz ve istifi bozmaz gibi görünür ama içindeki enerjiyle dünyayı oynatacağını hissettirir. Çok da önemli bir karikatür başansıdır bana göre. Bu duyguyu ve sinerjiyi, Bezgin'in devrimci ruhunu, eylemsizlik gibi görünen duruşundan hatta yatışından, hatta hatta sadece bakışından böylesine bir baskaldırı yaratmak az buz bir iş değildir ve ben Tuncay'ı bir kez daha buradan kutluyorum. Yaş da ilerledikçe iyice bunalıyorsunuz gündelik koşturmalarından, büyük şehirden, çalışmaktan Bezgin Bekir'i okumak bile biraz olsun sıkıntıyı alıyor. Keşke tümünden olsam. Ne?.. Hamakta Bezgin

Akıl tembellikle yarışır

► METİN KAÇAN (Yazar)

Zamanın nasıl tasarruflu kullanılacağı bireyin elindedir. Bezgin Bekir bu hakkı sonuna kadar kullanan, bunu bir yaşam biçimi haline getirmiş nadir şahıslardan biridir. Tembellik kimine göre miskinlik, bir diğerine göre pişkinlik. Yani bir tür olma, "dem" hâlidir. Benliği reddeden, şahıs zamirlerinden ve eni kiplerinden kaçışın biricik timsalidir. Bezgin Bekir'de öyle trajikomik toplumsal muhalefet vardır ki; bunu kişinin o şahısla kurduğu -ve tabii nesnelerle anımsatma- görebiliriz. Grasyas Tuncay!

O başlı başına bir ekol

► KAAAN ERTEM (Öğreten Adam, Erdener Abi'nin yaratıcısı)

Yirmi sene olmuş... Otuz sene de olur, kırk sene de... Bir çizgi karakter için, uzun bir süredir bu... Dergilerde çizilen çizgi karakterler, genellikle çizerleriyle aynı ruh özelliklerini taşırlar. Ya da taşımazlar... Taşımadığı zaman çizer kafasında kurulumak zorunda kaldığı olayları o karaktere yaptırır. Bu da inandırıcı olmaz. Örneğin Amerikalılar'ın bir sürü çizgi karakteri böyledir; yaşamazlar... Fakat bizim Türkler'in karakterleri yaşar... Tuncay'ın Bezgin Bekir'i de yaşar... Kendine göre bir yaşam biçimi ve felsefesi vardır. Adam gibidir. Pijamayla filan evinizde böyle bir adam dolassa şaşırırsınız. Ben bunca yıldır çizeriyle bu derece bütünleşen başka bir çizgi karakter daha görmedim.

Pek kafa yormayan birisi için Bezgin Bekir devamlı uyuyan miskin birisidir. Bir başkası için ise felsefi ve mistik biri... Bu adama nasıl bakıyorsan öyledir. Ancak adamın derdi, senin nasıl baktığınla değil yaşadığımız hayatladır... Bir kelebeğin bile ne kadar değerli olduğunu anlatır insanlara susarak... Ya da bir çiçeğin koklamının borsada trilyonlar kazanmaktan daha değerli olduğunu anlatır uyuyarak. İşte bu Türk'ün hayat tasviridir aslında... Amerikalı,

Avrupalı anlamaz bunu. O yorgunluğu, o sıkıntıyı anlatamazsın Avrupalı'ya. Hayatı "evet-hayır", "doğru-yanlış" gibi düz ve net kavramlar üzerine kurulu bir adama, "belki" yi anlatmak zordur. Bu nedenle Bezgin'i inceleyen Avrupalıların da bu adamı çok net olarak anladıklarını sanmıyorum. Fakat biz çok iyi anlarız. Çünkü suratımızda çok genç yaşta oluşan yorgunluk çizgilerinde, birer Bezgin Bekir vardır.

Bezgin Bekir, başlı başına bir ekol olmuştur. Girgir sonrası özellikle Limon ve Leman dergilerinde başlayan "garip tiplmeler" döneminin ilk ürünlerinden biridir. Bu tiplmelerde hayat dair çok şeyler anlatıldı, çok şeyler paylaşıldı..Hala da anlatılıyor..Sağlığımız, sıhhatimiz yerinde olursa bir yirmi sene daha anlatmaya devam edeceğiz..

Bezgin Bekir ve Matrix felsefesi

► GÜNERİ İÇOĞLU (Karikatürist- Gönül Adamı'nın yaratıcısı)

Al sana al, âmâk-i hayal / yap sanal matrix parayı al... Statikliğin arkasındaki müthiş dinamizm ya da dinamizmin önündeki statik perde... Vakti geldiğinde o soyut dinamizmin, kaşla, gözle, bakışla büyük bir devinime dönüşmesi... Matrix dediğin de ne ki zaten; Bezgin Bekir'in ecnebi bir holivut uyarlaması... Sabır-Sebat-Sukût üçgeninin bir trinity'si... Bunu kabul etmeyen varsa, beyler, işte yatak, işte divan, bir başka deyişle yumuşak simülasyon ortamı,uzanın, gevşeyin ve kozumuzu paylaşalım...

"Dut ağacında vişne yetişmez"

SANLI ERGİN
(Gazeteci)

Bezgün Bekir nevi şahsına münhasır kişilik.

Onun sigarasının dumanı Arşimed'e

parmak ısıtır, yer çekimine isyan eder, ağır ağır yerlerde tüter.

İşyerinde parmağına iğne batsa çalışma arkadaşları tarafından ancak 4-5 saat sonra fark edilir. Son anda arkadaşlarının verdiği kanla hayata döner.

Polis aramasında "kollarını indir, arkana dön, sol bacak havaya" komutlarından sonra evde hamiliğinden dem vurup bu kadar harekete isyan eder ve tutulan vücudundan şikayet eder.

Ama evine hırsız girdiğinde uykulu gözleriyle öyle bir bakar ki, hırsız "O gözler, o kararlılık, o güven, teslim oluyorum! Polis çağının" diye diz çökmek zorunda kalır. Öyle bir bakar ki Bezgün Bekir kansından herhangi bir şeyi sözlü olarak istemez, sadece bakar. Kansı gözlerini takip eder. Gazete mi istiyor, su mu, küllük mü veya kibrit mi? Hatta kansının bacaklarına öyle bir bakar ki "gözün kör olmasın Bekir isteklerin hiç bitmiyor!" der kansı.

Hayvanları çok sever Bezgün Bekir. Hem de öyle sever ki. Penceresine konan kuş kucağına yuva yapar, yumurtlar, yavrular uçmayı öğrenene kadar koltuğundan kalkmaz. Yuvalardan uçan kuşları göz yaşlarıyla uğurlar.

Yıllar sonra Amerika'dan profesör olup dönmüş arkadaş ayağının tozuyla kendisi için verilen Hilton'daki kokteyle katılmaz, 417 Bezgün Bekir'i görmeye evine gider. "Hesap saati geldi uyuz herif" deyip zile basar profesör ve başları anlatmaya. "Amerika'dan geliyorum, Mişigan Üniversitesinde doktora yaptım. Oklohoma'da doçentlik tezimi verdim, Teksas Üniversitesinde fizik profesörüyüm. Bana sormadan uzay araştırmalarını yürütemiyorlar" der ve hayatının hatasını yapar. Sorar: "Peki bu süreçte sen ne yaptın? Durumundan memnun musun?" 417 Bezgün Bekir kısa ve öz cevaplar: "Dut ağacında vişne yetişmez."

İnsanlar çalıştıkları mekanlarda koltukların arkasındaki duvarlara genellikle "collage" diplomasını asarlar, masalarına eşinin, çocuğunun, kedisinin, köpeğinin fotoğrafını koyarlar. Ben de '80'lerin sonu '90'ların başında çalıştığım ofislerde arkamda Lacoste tişörtü, çizgili pijamasıyla yan uykulu gözleriyle oturduğu koltuğunda bir kedisi ayaklarının altında, diğer kedisi ise kucağında Bezgün Bekir karikatürü astım. Karikatürün altında ise Bezgün Bekir'in özeli sözü "Dut ağacında vişne yetişmez" yer aldı.

Akgün'ün Odası

EMİRHAN PERKER (Genç çizer ve Akgün'ün "amatörler"inden)

Ağabeyim Kutlukhan Perker, kendisini çocukken nasıl Oğuz Aral'a teslim ettiyse, beni de Tuncay Akgün'e emanet etti. Benim diğer genç çizerlerin sahip olmadığı bir avantajım vardı. "Aile"nin içinde doğmak gibi. Henüz 8-9 yaşlarındayken ağabeyim beni dergiye götürüp onlarla sabahlatırdı. Bu tecrübeyle bilirim ki çizerlerin gözü yorgun bakar, boş değil. Ama bir tek Tuncay Ağabeyin gözleri bakarken sizi dinlendirir. Onun odasında oturmakla büyükbabanızın evinde öyle uykusunu uyumak aynı keyfi verir. Onun odası çay söylediğiniz anla çayın geldiği an arasındaki kısa zaman diliminde sadece Türklerin bildiği tuhaf ve komik mutluluğu sürekli yaşadığınız yerdir. Tuncay abimin benim üzerimde çok emeği var. İnsallah bir gün ben de karikatür albümümü ona götürerek, bu emeklerinin karşılığını veririm...

beyin gözleri bakarken sizi dinlendirir. Onun odasında oturmakla büyükbabanızın evinde öyle uykusunu uyumak aynı keyfi verir. Onun odası çay söylediğiniz anla çayın geldiği an arasındaki kısa zaman diliminde sadece Türklerin bildiği tuhaf ve komik mutluluğu sürekli yaşadığınız yerdir. Tuncay abimin benim üzerimde çok emeği var. İnsallah bir gün ben de karikatür albümümü ona götürerek, bu emeklerinin karşılığını veririm...

Bu çağın idoli

BANU ACUN (32.Gün Editörü)

İzmir'de okuduğum lisede bana "Bezgün Bekir" derlerdi. Nedenini doğrusu o zamanlar pek anlayamamıştım. Belki de lise sonda herkes hani hani üniversite sınavına hazırlanırken benim, ÖSS'yi önemsemiyormuş gibi cool bir tavır takınmamı. Nasıl olsa güzel sanatlara girecektim ya; ondan rahattım. Neyse sonuçta hayalim gerçek olmadı. Ve ben kendimi İstanbul'da iletişim fakültesinde buldum. 1. sınıfta televizyonda çalışmaya başladım. Meğer seçtiğim iş yani televizyon haberciliği; rekabetin en fazla olduğu, en stresli, en hız gerektiren işlerden biriymiş. Fazla irdelenmeden koşmanı gerektiriyor. Her sabah iyi ihtimal 09.00'da başlayan koşuşturma 19.00 haber bülteninde sona eriyor, ertesi gün yeniden başlıyor. 13 yıldır hayatım, "yetştirilmesi gereken" işlerle, gece nöbetleri ve yayın bandı stresi ile geçiyor. Ve işin garibi; bir romancının kitabını teslim ettiğindeki uzun rahatlamayı, en fazla bir gece yaşayabiliyorum. Ertesi gün her şey yeniden başlıyor, hayat bitiyor, haber bitmiyor. İnsan bir durmak, "ne olup bitiyor" diye bakmak istiyor, ama nafile. Zaman yok; bir türlü olmuyor. Sanırım metropollerde yaşayan pek çok insanın hayatı, benim gibi bir gün, 24 saate sığmıyor. Geçenlerde 32. Gün ekibindeki arkadaşlara sordum: "Bezgün Bekir ile ilgili ne düşünüyorsunuz?" diye. Biri "En sevdiğim karakter", bir diğeri, "Kendime yakın hissediyorum" dedi. "Neden?" diye sordum. Cevap, "Onun gibi olmak isterdik" di. Sonra farkettim ki; Tuncay Akgün'ün 20 yıldır hayat verdiği "Bezgün Bekir", herbirimiz için ütöpik bir kahramana dönmüştü. Hepimiz aslında uçak düşse kıpırdamamak, bir türlü yakalamayı beceremediğimiz hayatın ritmine ve onbinlerce uyanmaya kayıtsız kalmak, durmak, durmak ve durmak istiyorduk. Evet itiraf ediyorum, "Bezgün Bekir" benim idolum. Hiçbir zaman onun gibi olamayacağımı bilsem de, onun LeMan'daki köşesinde "durmasına" gözlerini olabildiğine yavaş açıp kapamasına, yangelip yatmasına, kimselerin bozmadığı "huzuruna" bayılıyorum.

Bezgün'in maceralarıyla olgunlaştım

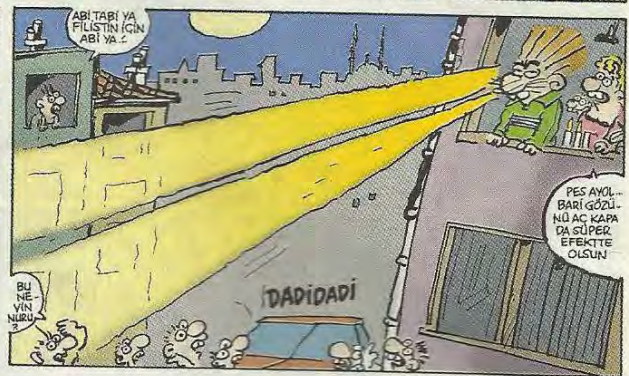
ASLAN ÖZDEMİR (Kaçak Yayın Dergisi Editörü)

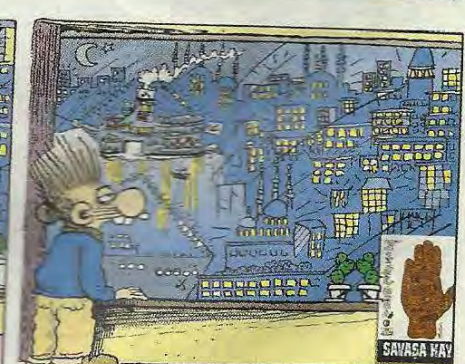
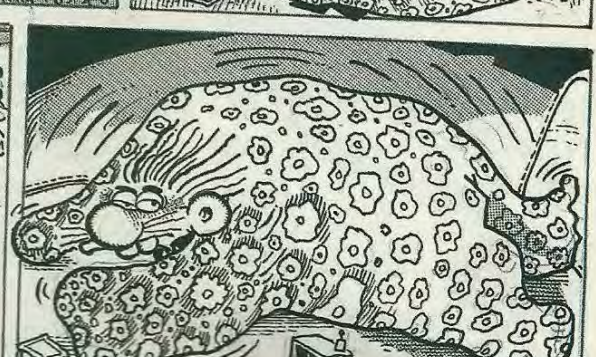
Limon dergisinde çalışmaya başladığımda, küçücük bir çocuktum. Bezgün Bekir de yeni bir tipti ve benim gerçek hayatla, hayal dünyasıyla bağlantı kurmamı kolaylaştırıyordu. Her macerası beni olgunlaştırıyordu. Tesadüf şu ki, bu tipin yaratıcısı ile aynı mekanı paylaşıyorduk. Neden tesadüf olsun ki... Zaman içinde tipler kurduğum empati, çizeri ile yaşadığım sempatiye dönüştü. Bezgün Bekir'in bir okuyucu olarak bana verdiği en önemli şey, tembel

liğin bireyin en masumane yaşam alanı olduğunu göstermesidir.

Merak ediyorum; Bezgün Bekir'in bulunduğu yaşlanmama formülü, ne zaman insanların eline geçecek.

20 YASINDA

BEZGİN BEKİR

20 YAŞINDA

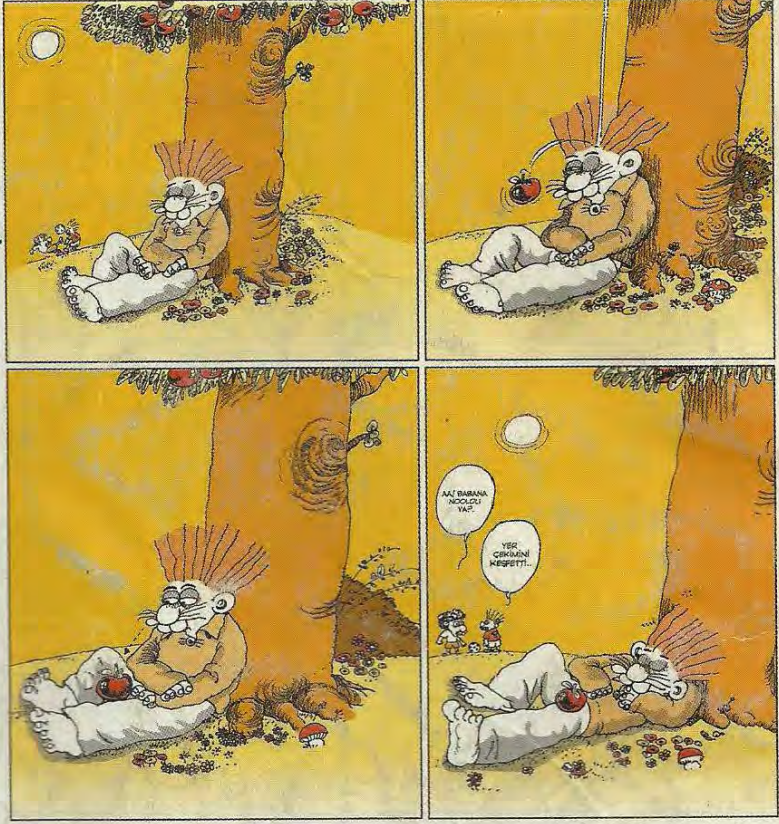
BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

BEZİN BEKİR

20 YAŞINDA

Haftalık

maxi DERGİSİ'NİN ÜCRETSİZ HEDİYESİDİR

www.cizgidiyari.com

www.cizgidiyari.com

BEZGİN BEKİR

LeMan

